

บทที่ 157 อัมพาลประจำหมู่บ้าน

กัจฉาสูริยรีบโอบนางเข้ามาในอ้อมอก “ข้าเข้าใจ เจ้าเห็นแล้ว ไม่ใช่หรือ บัดนี้ท่านแม่มีหวันเกอเออร์อยู่เป็นเพื่อน สภาพจิตใจ ก็ดีขึ้นมาก ข้าเห็นมานานแล้วว่านางแทบไม่ได้ฟังสมุนไพรเลย กลางคืนก็หลับสนิทเช่นเดิม”

“นั่นก็เพราะหวันเกอเออร์ซนเกินไป นางดูแลเด็กทั้งวัน จนแทบไม่มีเวลานอน พอมีเวลาว่างเพียงเล็กน้อย เพียงปิดตาลง ก็ผล็อยหลับทันที แน่หนอนว่ายอมหลับสนิท” เกียนฮวนตอบ อย่างไม่พอใจนัก

“แต่ไม่ว่าอย่างไร นับแต่หวันเกอเออร์ถือกำเนิด อารมณ์ของท่านแม่ก็ดีขึ้นมาก เรื่องนี้เจ้าไม่อาจปฏิเสธได้ใช่หรือไม่” กัจฉาสูริยเสริม

“ก็จริง” เกียนฮวนพยักหน้า

กัจฉาสูริยลูบศีรษะนางเบาๆ “หนทางยังอีกยาวไกล กว่าเขาจะเดินได้ วิ่งได้ ร้องเรียกคนอื่นได้ ท่านแม่ก็มีงาน

มากมายให้ต้องทำ เจ้าจึงไม่ต้องเป็นห่วงนาง ส่วนเจ้า นอกจากท่านแม่แล้ว เจ้าก็ยังมีข้าและหวั่นเกอเออร์ พวกเราเป็นครอบครัวเดียวกัน ต่อไปต้องพึ่งพาอาศัยกัน ความผูกพันย่อมหยั่งรากลึกขึ้นทุกเมื่อเชียววัน”

เถียนฮวนหลับตาลง พยักหน้าเบาๆ “ข้ารู้ ข้าพอใจชีวิตในตอนนี้นี้ยิ่งนัก ข้ารู้สึกว่าการมีชีวิตมีความสุขมาก”

มุมปากกู่ฉางส่ายยกขึ้น มือทั้งสองโอบนางไวแน่น ไม่อยากปล่อย

สามีภรรยาหนุ่มสาวพูดแล้วก็ทำตามคำพูด

พวกเขาเร่งมือทำชาฤดูหนาวจนเสร็จแล้วนำไปส่งที่บ้านหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วย

“ท่านหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วย นี่คือชาฤดูหนาวที่ภรรยาข้าทำไว้ให้ชาวบ้าน ปีนี้ตอนฤดูใบไม้ร่วง นางตั้งครรภ์อยู่ ข้ายังคลอดลูก จึงไม่มีเวลาทำชาฤดูใบไม้ร่วง บัดนี้ร่างกายฟื้นตัวขึ้นแล้ว พวกเราจึงเร่งทำชาชิงขึ้นมา ท่านนำไปแจกจ่าย

ให้ทุกคนเกิด ชานี้สามารถเคี้ยวกินแห้งๆ ก็ได้ หรือจะชงน้ำดื่มก็ได้ ช่วยบำรุงร่างกาย แก้กะหาย อบอุ่นท้อง ใช้ในฤดูหนาว เหมาะยิ่งนัก” ภูฉางสู่ยเอ่ย

หัวหน้าหมู่บ้านกานสู่ยเห็นรถเข็นที่เต็มไปด้วยชาฤดูหนาว ความรู้สึกหลากหลายพลันผสมปนเปกันไปหมด

“ในเมื่อของก็ทำเสร็จแล้ว เหตุใดพวกเจ้าไม่แจกให้พวกเขาเอง จะได้ให้พวกเขาารู้ถึงน้ำใจของพวกเจ้า”

“ตอนนี้ข้ายังไม่อยากพบหน้าพวกเขา ข้ายังโกรธอยู่” ภูฉางสู่ยเบือนหน้าพลงแค้นเสียงออกมา

ท่าที่น้อยใจเล็กๆ นั้น กลับทำให้หัวหน้าหมู่บ้านกานสู่ยอดรู้สึกสงสารไม่ได้

“เอาเถอะๆ ข้าเข้าใจแล้ว ชาฤดูหนาวนี้ ข้าจะเป็นคนจัดการแจกเอง ข้าจะบอกพวกเขาให้รู้ว่า เป็นของที่พวกเจ้าทำให้ทุกคนให้พวกเขาจำไว้ถึงน้ำใจของพวกเจ้า”

“จำหรือไม่จำก็ช่างเถิด สิ่งที่พวกเราทำ ก็เพียงเพื่อให้ตนเองไม่ละอายใจเท่านั้น” ภูฉางสู่ยกล่าว

คำว่า ‘ไม่ละอายใจ’ นี้ ช่างแทงใจนัก

คำพูดของเขา เท่ากับชี้ให้เห็นว่า ชาวบ้านเหล่านั้นต่างหาก ที่ควรละอายใจ แต่เขาก็พูดไม่ผิด จนถึงตอนนี้ ชาวบ้านยังไม่กล้าเอ่ยถึงชื่อของสองสามีภรรยาหนุ่มสาวเสียด้วยซ้ำ

เมื่อได้ยินกู่ฉางσύกล่าวเช่นนั้น หัวหน้าหมู่บ้านกานσύก็ยังรู้สึกอับอายที่ใบหน้า

กู่ฉางσύวางขาข้างลงแล้วจับมือเถียนฮวนหมายจะกลับบ้าน แต่ยังไม่ทันก้าวถึงประตู ก็มีชายผู้หนึ่งวิ่งหน้าตื่นเข้ามา

“ท่านหัวหน้าหมู่บ้านกานσύ แยกแล้ว! กู่หย่งซางกับกู่ฉางโฮ่ยทะเลาะกันที่ป่าไผ่ กู่หย่งซางผลักกู่ฉางโฮ่ยว่กระแทกก่อนหนีริมป่า ขาของกู่ฉางโฮ่ยหักเสียแล้ว!”

สีหน้าหัวหน้าหมู่บ้านกานσύพลันหม่นลง

“พวกคนสารเลว! วันๆ แย่งตัวอันไม่ก่ตัว บัดนี้ถึงกับลงไม้ลงมือกัน คนหมู่บ้านเดียวกันต่างหมางใจกันเพราะพวกเจ้า!”

เขาดាំทอเสร็จ ก็รีบมุ่งหน้าไปทางป่าไผ่

ก๊อจางสู่ยไม่ได้แสดงท่าทีใดเป็นพิเศษ เขาช่วยประคอง
เถียนฮวนขึ้นนั่งบนรถเทียมลา เตรียมจะเดินทางกลับบ้าน ทว่า
ในทันใดนั้น หัวหน้าหมู่บ้านกานสู่ยก็วิ่งเหาะๆ ตามมา

“สู่ยเกอเอ๋อร์! ภรรยาของสู่ยเกอเอ๋อร์! รอก่อน!”

ก๊อจางสู่ยวางแสง “ท่านหัวหน้าหมู่บ้านกานสู่ย
มีเรื่องใดหรือ”

“เรื่องนั้นคือ...” หัวหน้าหมู่บ้านกานสู่ยอีกอัยกู่ครู่หนึ่ง
ก่อนจะเอ่ยอย่างระมัดระวัง “ภรรยาสู่ยเกอเอ๋อร์ เจ้าชำนาญเรื่อง
แปรรูปสมุนไพรไม่ใช่หรือ ช่วงปีใหม่เช่นนี้ หากกระดูกหักขึ้นมา
ถือเป็นเรื่องใหญ่ เจ้าว่า...”

ก๊อจางสู่ยได้ยินดังนั้น สีหน้าก็หม่นลงทันที

หัวหน้าหมู่บ้านกานสู่ยเห็นท่าทางนั้น เสียงก็ยิ่งแผ่ว
ลงไปอีก

เถียนฮวนฟังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยอย่างจริงจัง “เข้าใจ
ความคิดของท่านหัวหน้าหมู่บ้านกานสู่ยดีเจ้าค่ะ กระดูกหัก
นับเป็นเรื่องใหญ่ ต้องรีบจัดกระดูกแล้วทายาโดยเร็วจึงจะช่วย

บรรเทาอาการเจ็บปวด ช่วยให้กระดูกเชื่อมติดกันได้ดี บ้านข้า
มียารักษาอาการกระดูกหักเตรียมไว้ ข้ามอบให้เขาได้ ทว่าข้า
ต้องเก็บเงิน คิดตามราคาตลาดเจ้าค่ะ”

“ดี! ไม่มีปัญหา!” หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยพยักหน้าทันที
“เช่นนั้น ตอนนี้พวกเจ้าจะไปป่าไผ่กับข้าได้หรือไม่”

“ได้เจ้าค่ะ” เกียนฮวนพยักหน้า นางหันไปกล่าวกับ
กู่ฉางส่วย “ท่านพ่อข้าเคยสอนไว้ หมอห่วยไยคนไข้ดูบิดามารดา
เป็นห่วงบุตร แม้ข้าจะไม่ใช่หมอ แต่เมื่อมีคนเจ็บอยู่เบื้องหน้าข้า
ข้าก็ไม่อาจนิ่งเฉยได้ ปลอมยให้คนเจ็บปวดทรมานโดยที่ตนเอง
ไม่ช่วยเหลือ ย่อมขัดต่อมโนธรรม”

“เข้าใจ” กู่ฉางส่วยพยักหน้า “ข้าจะไปกับเจ้า”

เขารับเชิญผู้ใหญ่บ้านขึ้นรถลา แล้วเร่งมุ่งหน้าไปยังป่าไผ่

ระหว่างทาง พวกเขาผ่านหน้าบ้านตนเอง เกียนฮวน
จึงแวะเข้าไปหยิบยาซีฝิ่งหนึ่งขวด แล้วจึงเดินทางต่อพร้อมกับ
กู่ฉางส่วยและหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วย

ครั้นไปถึงป่าไผ่ สถานการณ์ที่เห็นกลับวุ่นวายเกินบรรยาย

ภูจางโหยวซาหัก ได้แต่กอดขาตนเองไว้ กลิ้งไปมาบนพื้น พลังส่งเสียงร้องโอดโอยไม่ขาดปาก เพียงมีผู้ใดเข้าไปแตะต้องเขาเล็กน้อย เสียงร้องก็ยิ่งดังขึ้นอีก

ภูหย่งซางกับพวกอันธพาลในหมู่บ้านยื่นมองภาพนั้นด้วยสายตาเย็นชา สีหน้าดูดุน

“เสแสร้งแกล้งทำไปเกิด ขาแค่กระแทกหินนิดเดียวทำเป็นซาหักไปได้! รีบลุกขึ้นแล้วไสหัวไปเสีย ข้ายังต้องจับตัวอันให้ครบ จะได้พาพี่น้องเข้าไปตีมัสสุราฉลองในตัวตำบล”

บรรดาลูกน้องของเขายังพากันโห่ร้อง บางคนถึงกับถลกแขนเสื้อ เตรียมจะเข้าไปหิวคนเจ็บโยนทิ้ง

ชาวบ้านคนอื่นๆ ยืนดูอยู่ด้านข้าง ต่างโกรธเคืองอยู่ในใจแต่ก็ไม่กล้าเอ่ยปาก

เถียนฮวนเห็นเช่นนั้น ก็อดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ “ผ่านไปไม่นาน ป่าไผ่กลับกลายเป็นของอันธพาลประจำหมู่บ้านไปเสียแล้ว พวกเขาเป็นเช่นนี้ล้วนทำตัวเองทั้งนั้น”

หัวหน้าหมู่บ้านกานสุ่ยที่ยืนอยู่ด้านข้าง รีบกระแอมไอบ่อยๆ

กู่หย่งซางเป็นหลานชายของเขา แต่ตั้งแต่เล็กก็ไม่เอาไหน
เอาแต่กินเที่ยว เล่นหัวกับหมาแมว ที่นาในบ้านไม่เคยดูแล
เอาแต่ฝันอยากค้าขายจนร่ำรวย

ทว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมา เขากลับสร้างความเสียหาย
ให้ไร่นาไปไม่น้อย สุดท้ายก็ไม่ประสบความสำเร็จสิ่งใดเลย

จะว่าไปกลับมีเรื่องหนึ่งที่เขาทำจนประสบความสำเร็จ
เขาสามารถรวบรวมอัฐพาลในหมู่บ้านได้มิใช่หรือ

ตอนแรกเขาชักจูงชาวบ้านให้พร้อมใจกันผิดสัญญา
ไม่รับเงินค่าเช่าป่าไผ่จากกู่ฉางส่วยกับภรรยา

ยามนั้นเขาปลุกใจทุกคนด้วยวาจาชวนฝันว่า ‘ป่าไผ่
เป็นของชาวบ้านทุกคน ล้าค่าเหลือคณนา ย่อมปล่อยให้พวกเขา
ครอบครองแต่เพียงผู้เดียวไม่ได้ พวกเราต้องทวงคืนป่าไผ่’

จากนั้น เมื่อบรรลุป่าหมายแล้ว เขาก็พาพวกพ้องจาก
หมู่บ้านอื่นเข้ามายึดครองป่าไผ่เสียเอง

พวกเขาได้เงินมากมายจากการขายตัวอัน

บทที่ 158 กดแผลของเขา

บัดนี้ตัวอันในป่าไฟต้องให้พวกเขาเป็นฝ่ายจับก่อน
เมื่อจับได้ตามต้องการแล้วจึงจากไป ชาวบ้านคนอื่นจึงจะมีสิทธิ์
เข้าไปจับบ้าง

ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีข่าวลือหนาหูว่าภูหยังซางประกาศ
กร้าวว่า

‘ลูกตัวอันในป่าไฟล้วนเป็นของข้า! นี่คือการตอบแทน
ที่ข้าควรได้รับ ข้าเป็นคนช่วยพวกเจ้าแย่งป่าไฟกลับมา!’

ผู้ใดกล้าแอบจับลูกตัวอันไป หากถูกพบเข้าย่อมถูกลงโทษ
อย่างรุนแรง

ครานี้ภูฉางโหย่วถูกภูหยังซางทำร้ายจนบาดเจ็บเพราะเขา
ขุดพบลูกตัวอันในโพรงแห่งหนึ่ง ทว่ากลับไม่ยอมยกให้ภูหยังซาง
แต่แอบซ่อนลูกตัวอันไว้เอง

สุดท้ายแล้วลูกน้องของกู่หย่งซางพบเข้า คนทั้งกลุ่ม
พลันกรูเข้ามาแย่งลูกตัวอันไป พร้อมใจกันกดเขาลงกับพื้น
รุมทำร้ายเขาอย่างไร้ปราณี

เหล่าอันธพาลกระทำการชั่วช้าเช่นนี้ แนนอนว่าย่อม
ก่อให้เกิดความไม่พอใจในหมู่บ้าน แต่ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้า
อันธพาลประจำหมู่บ้าน ทุกคนก็ทำได้เพียงด่าทอลับหลัง ไม่มี
ผู้ใดกล้าออกหน้าโต้เถียง

ดังเช่นเวลานี้ กู่หย่งซางยังคงชี้หน้าด่าทอคนอื่นด้วยท่าที่
หยิ่งผยอง

“ข้าขอเอ่ยสักนิด จงมีมโนธรรมกันเสียบ้าง อย่าลืมนะว่า
ป่าไผ่ผืนนี้ ผู้ใดเป็นคนช่วยพวกเจ้าแย่งชิงกลับมา! ตอนนี้
อย่างน้อยทุกๆ สองสามวัน พวกเจ้าก็ยังจับตัวอันไปขายได้เงิน
อยู่บ้าง พวกเจ้าควรพอใจได้แล้ว หากใครไม่พอใจ ออกมายืน
ตรงนี้เถิด ข้าจะได้คุยให้รู้เรื่อง!”

ผู้ใดจะกล้าออกไปเล่า

สายตาของกู่หย่งซางกวาดผ่านไปทางใด ทุกคนต่าง
ถอยหลังโดยไม่รู้ตัว เห็นเช่นนั้น กู่หย่งซางก็ยิ่งได้ใจ

“ในเมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน เรื่องนี้ก็ถือว่าตกลงกันแล้ว!
เออละ พี่น้อง อัมเจ้าคนเนรคุณนี้ไปโยนลงลำธารฝังโน้นเสีย
ให้เขาได้คิดทบทวนดูว่าวันนี้เขาทำผิดเรื่องใดบ้าง!”

“กู่หย่งซาง พอได้แล้ว!”

แม้แต่หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยยังทนฟังไม่ไหว

ใบหน้าแก่ชราโกรธจัด เขากระโดดลงจากรถเทียมล้อ
แล้วเดินตรงเข้าไปในป่าไผ่

ต่อให้กู่หย่งซางจะอวดดีเพียงใด เมื่อเห็นหัวหน้าหมู่บ้าน
กานส่วย ท่าทีของเขาพลันอ่อนลงทันที

“ท่านลุงสาม ท่านมาได้อย่างไรขอรับ” เขาริบยืมประจบ

หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยโมโหยิ่งนัก “เจ้าทำอะไรลงไป!
จะจับตัวอันก็จับไป เหตุใดต้องลงมือทำร้ายผู้อื่น ตอนนี้ยังจะ
โยนเขาลงลำธารอีก อากาศหนาวเพียงนี้ เจ้าจะเอาชีวิตเขา
หรืออย่างไร!”

“ข้าก็แค่จะสั่งสอนเขาเสียหน่อย อีกอย่างข้าทำเพื่อ
เชือดไก่ให้ลิงดู จะได้ไม่มีผู้ใดกล้าทำเช่นนี้อีก” กุ้ยหย่งซาง
ตอบเสียงแผ่ว

“สั่งสอนนั่นหรือ! ข้ายังกล้าพูดว่าจะเชือดไก่ให้ลิงดู เจ้ามิใช่
เจ้าของป่าไผ่ เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาห้ามผู้อื่น ตอนนี้รีบควักเงินออกมา
จ่ายการรักษาให้ไหย่วเกอเอ๋อร์เสีย!” หัวหน้านั้หมู่บ้านกานส่วยตวาด

“ช่างเถิด เห็นแก่หน้าท่านลุงสาม ข้าจ่ายให้ก็ได้!”
กุ้ยหย่งซางพูดอย่างไม่พอใจ เขาล้วงเหรียญทองแดงสี่ห้าเหวิน
ออกจากอกเสื้อ ปาใส่ตัวกุ้ยฉางโหย่ว “พอหรือไม่”

“ไม่พอ อย่างน้อยต้องยี่สิบเหวิน” เกียนฮวนเอ่ย

กุ้ยหย่งซางได้ยินเช่นนั้น สีหน้าพลันหม่นลงทันที “พวกเจ้า
มาทำอะไร ที่นี้ไม่ใช่ป่าไผ่ของพวกเจ้าแล้ว!

“เจ้าเด็กนี่พูดเหลวไหลอะไรอีก! ข้าเป็นคนเชิญภรรยา
ส่วยเกอเอ๋อร์ให้มาดูแลสุขภาพไหย่วเกอเอ๋อร์!” หัวหน้านั้หมู่บ้าน
กานส่วยตวาด

หัวหน้าหมู่บ้านงานส่วยสยบอันธพาลเช่นกู่หย่งซางลงได้ ชาวบ้านจึงค่อยๆ กรูกันเข้าไปดูอาการกู่ฉางโหย่ว ผู้เฒ่า มากประสบการณ์ผู้หนึ่งตรวจดูบาดแผลของเขาก่อนเอ่ยขึ้นว่า

“กระดูกของเขาหักจริง! ข้าสามารถจัดกระดูกให้ได้ แต่จัดอย่างเดียวไม่พอ ต้องใช้ยาด้วย!”

“ข้ามียา รับรองว่าภายในสิบวันอาการปวดจะทุเลา ขวดละยี่สิบเหวิน จ่ายเงินแล้วก็เอาไปได้เลย” เกียนฮวน นำขวดยาออกมา

“ภรรยาσύเกอเออร์ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย ของคนเขี้ยวนะ เจ้ายังจะคิดเงินอีกหรือ” ชาวบ้านคนหนึ่งพึมพำ ออกมาอย่างไม่สบอารมณ์

เกียนฮวนแหม่ปาก “พวกเจ้าพาเขาไปหาหมอในหมู่บ้าน ข้างเคียงไต้ รอดูว่าเทียบยาที่หมอสั่งจะราคาเท่าใด อีกทั้ง ยาของหมอนั้นก็ยังสู้ยาที่ข้าปรุงเองไม่ได้ด้วยซ้ำ”

กู่ฉางส่วยเอ่ย “ข้ารู้ว่าพวกเจ้าต้องการให้พวกข้ามอบยา ให้เขา ทว่าเรื่องนี้พวกข้าไม่มีทางตอบตกลงเป็นอันขาด ภรรยาข้า ปรุงยาเหล่านี้ขึ้นมาจากความยากลำบาก ก่อนหน้านี้ก็ไม่เคย

รับปากว่าจะมอบให้พวกเจ้า เช่นนั้นพวกข้ามีเหตุผลใดต้องมอบให้”

ในเมื่อชาวบ้านเหล่านี้เป็นฝ่ายผิดสัญญา ก่อน ก็อย่าได้โทษว่าพวกเขาไร้น้ำใจ

ฝูงชนต่างเงยบงัน ไร้วาทะใดเอ่ย

หากไม่เกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น พวกเขาก็อาจจะตำหนิสองสามีภรรยาได้ แต่บัดนี้ แม้แต่หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยเอง ก็ไม่อาจออกหน้าแทนชาวบ้านขอร้องให้พวกเขามอบยาให้ได้

ยาราคายี่สิบเหวินเชียวนะ!

หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยหันไปมองกู่หย่งซาง

“ยี่สิบเหวิน จ่ายมาเสีย”

กู่หย่งซางทำหน้าที่ไม่พอใจ แต่ก็ยังยอมควักเงินออกมา

กู่ฉางส่วยนับดูครู่หนึ่ง “ครบแล้ว”

สองสามีภรรยาเดินเข้าไปใกล้กู่ฉางโหย่ว ถ้วนหน้าตรวจดูบาดแผล “ยังดีที่กระดูกขาหักแบบไม่มีแผล กระดูก

ไม่แตกละเอียด ทายาวันละครั้ง เปลี่ยนผ้าพันแผล นอนพัก
หนึ่งเดือน ห้ามเดิน พอครบเดือนก็พอจะใช้ไม้ค้ำพยุงเดินได้แล้ว”

พูดจบ นางก็จะลงมือทายา แต่ก๊วนงσύยกกลับรีบรับ
ขวดยามา

“ข้าเป็นคนทำเอง เจ้าแค่บอกวิธีให้ข้า”

เถียนฮวนจึงถอยออกมาเล็กน้อย “เทยาออกมาเล็กน้อย
ทำให้ทั่วรอบบาดแผล โดยเฉพาะบริเวณที่บวมแดง ทาเสร็จแล้ว
ใช้ผ้าพันไว้ แผลจะได้ไม่ถลอก”

ก๊วนงσύทำตามที่นางบอก ทว่าขาของก๊วนงโฮ่ยวหักอยู่
เพียงตะเาะเบาๆ เขาก็เจ็บปวดเหลือทน ระหว่างที่ก๊วนงσύทายา
เขาร้องลั่นดินไม่หยุด ชาวหลายคนต้องเข้ามาช่วยกันกดตัว
เขาไว้ ก๊วนงσύจึงทายาจนเสร็จ

เมื่อพันแผลเรียบร้อยแล้ว ก๊วนงσύยื่นขวดยาให้ภรรยาของ
ก๊วนงโฮ่ยว “ยาที่เหลือ เจ้าจำไว้ว่าต้องเปลี่ยนให้เขาทุกวัน”

จากนั้นเขาหันไปพยักหน้าให้หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วย
“ท่านหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วย สิ่งที่คุณควรทำ พวกข้า
ก็ทำเสร็จแล้ว ขอตัวก่อน”

“ไปเถอะ ที่เหลือจัดการเอง” ผู้ใหญ่บ้านรีบโบกมือ

กู่ฉางส่วยก็พาเถียนฮวนเดินจากมา

สองสามีภรรยากลับบ้านโดยไม่เอ่ยวาจาใด จนกระทั่ง
กลับถึงบ้านแล้ว กู่ฉางส่วยจึงยกยิ้มกว้างให้เถียนฮวน

“ภรรยา เมื่อครู่ข้าได้สัมผัสแล้ว! สิ่งที่ท่านพูดบันทึกไว้ในสมุดว่ากระดูกขาหักแบบไม่มีแผล กระดูกขาไม่แตกเป็นชิ้นไร
วันนี้ข้าได้เห็นกับตาแล้ว!”

เถียนฮวนชะงักงัน

“ท่านอาสาทายาก็เพื่อจับดูบาดแผลของเขอย่างนั้นหรือ”
นางพลันนึกขึ้นได้ทันที “ข้าก็ว่าอยู่ ต่อให้แผลจะเจ็บเพียงใด
ก็คงไม่ถึงกับร้องโหยหวนเช่นนั้น ที่แท้เป็นเพราะท่านคอยกด
แผลเขาอยู่ตลอด!”

แผลสดๆ ที่เพิ่งบาดเจ็บ ช้ำยังถูกมือคนบีบคลำไปมา
ต่อให้เป็นบุรุษร่างกำยำก็ย่อมทนความเจ็บเช่นนั้นไม่ไหว

ก๊วนงสู่ยหัวเราะแห้งๆ ท่าทางซื่อๆ “ข้าเพียงนึกถึงกรณี
ที่ท่านพ่อตาบันทึกไว้ในสมุดก็เลยอดไม่ได้ที่จะลองจับดูสักหน่อย”

“ช่างเถิดๆ ในเมื่อไม่มีใครสังเกตเห็น เช่นนั้นก็ถือว่า
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วกัน!” เกียนฮวนโบกมือทันที

แม้รู้ว่าการกระทำของก๊วนงสู่ยไม่ถูกต้องนัก แต่ใครเล่า
จะไปตำหนิเขาได้ ในเมื่อเขาเป็นสามีของนาง ด้วยความลำเอียง
ส่วนตัว นางจึงเลือกปกป้องเขาโดยไม่ลังเล

“เพียงแค่ เมื่อครู่ข้าเห็นว่าปาไ่่ถูกทำลายอย่างรุนแรง”
น้ำเสียงของก๊วนงสู่ยพลันแผ่วลง

บทที่ 159 ชื่อที่ดินรกร้างเพื่อปลูกไผ่

เถียนฮวนก็พลอยหนักใจไปด้วย

“ท่านกล่าวได้ถูกต้อง พวกเขาจับตัวอันโดยไม่สนใจวิธีการ ขุดดินไม่หยุด พื้นดินดี ๆ ถูกขุดจนเป็นหลุมเป็นบ่อ หากเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่ายังไม่ทันถึงปลายปีหน้า ตัวอันในป่าไผ่จะถูกจับจนหมด มีหน้าซ้ำป่าไผ่ผืนนี้ก็อาจถูกทำลายจนสิ้นซาก เช่นนั้นพวกเราคงต้องหาที่ปลูกไผ่เองเสียแล้ว”

อาหารหลักของตัวอันก็คือไผ่ หากป่าไผ่บริเวณเชิงเขาถูกทำลาย ตัวอันในโรงเรือนของพวกเขาก็ย่อมไม่มีอาหารกิน

กู่ฉางσύชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหลุดหัวเราะออกมา

“เหตุใดหัวข้อจึงวกกลับมาเรื่องนี้อีกแล้ว แต่ที่เจ้าพูดมาก็หาได้ผิดไม่ พวกเราควรหาที่ปลูกป่าไผ่ไว้สักผืนให้จงได้ การพึ่งพาฟ้าดินเลี้ยงชีพมิใช่หนทางอันยั่งยืน สิ่งใดที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ย่อมต้องกุมไว้ในมือตนเองจึงจะวางใจได้”

เมื่อกล่าวจบสีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป ก่อนจะหันไป
สบตานาง

“ภรรยา เจ้าคิดว่าหากเราไปเจรจากับหัวหน้าหมู่บ้าน
ชื่อที่ดินรกร้างผืนใหญ่ข้างบ้านมาปลูกไผ่ จะพอเป็นไปได้
หรือไม่”

บ้านของพวกเขาตั้งอยู่บริเวณเชิงเขา พื้นที่แถบนั้น
มีหินมาก หน้าดินบาง หลายชั่วอายุคนของตระกูลก๊วนก็เพียง
ถากถางที่ดินออกมาได้สามหมู่

เมื่อผลตอบแทนที่ได้ไม่คุ้มกับหยาดเหงื่อที่เสียไป
ด้วยเหตุนี้ บริเวณข้างบ้านและด้านหลังจึงยังมีที่ดินรกร้าง
ผืนใหญ่ ไม่มีผู้ใดคิดบุกเบิก หนัาขึ้นสูงท่วมหัว

ยามที่ชีวิตลำบาก เกียนฮวนยังคงเคยไปซุกผักป่านั้น
มาแล้วด้วย

“ที่ตรงนั้น หากจะถากมาปลูกพืชไร่อาจไม่เหมาะ แม้แต่
ปลูกสมุนไพรก็ไม่น่าจะรอด ทว่าหากปลูกไผ่ก็อาจจะรอด”
เกียนฮวนพยักหน้ารับ “แต่ตอนนี้ สิ่งสำคัญที่สุดคือที่ดินผืนใหญ่
เช่นนั้นต้องใช้เงินเท่าใด เงินในมือเราก็คือเหลือไม่มากแล้ว!”

กู้ฉางส่วยยอมตระหนักถึงปัญหาใหญ่ข้อนี้ได้ดี

“เรื่องเงินพอจัดการได้ ตอนนี้หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยยังรู้สึกผิดกับพวกเราอยู่ ข้าจะฉวยโอกาสนี้ ขอให้เขาขายที่ดินให้ในราคาถูกหน่อย หรือจะขอผ่อนผันไว้ก่อนก็ยังได้ รอให้เรามีเงินค่อยนำไปชำระคืน อย่างไรก็ตามอะไรเสีย ที่ดินผืนนั้นก็รกร้างอยู่แล้วปล่อยไว้ก็ไร้ประโยชน์ เจ้าว่าอย่างไร”

เถียนฮวนยกมือปิดปากหัวเราะเบาๆ “ท่านนี่ะ ช่างรู้จักฉวยโอกาสหาผลประโยชน์ได้ทุกคราเสียจริง!”

“ชีวิตจะดำเนินไปได้ บางคราก็ต้องรู้จักฉกฉวยผลประโยชน์บ้างมิใช่หรือ” กู้ฉางส่วยพยักหน้าอย่างภาคภูมิใจ

เมื่อทั้งสองตัดสินใจแน่วแน่แล้ว วันถัดมากู้ฉางส่วยก็ไปพบหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยเพื่อพูดคุยเรื่องนี้

ทุกอย่างเป็นไปตามที่เขาคาดไว้

ที่ดินรกร้างผืนนั้นเดิมทีก็แทบไม่มีประโยชน์ อีกทั้งหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยยังรู้สึกผิดกับกู้ฉางส่วยอยู่ ครั้นเขา

เอ่ยปากขอ หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยจึงตอบตกลงขายที่ดินให้โดยไม่ลังเล อีกทั้งราคาก็ไม่แพง เพียงหนึ่งตำลึงเท่านั้น

“ที่ดินผืนนั้นแทบไม่มีค่าอะไร หลายปีมานี้ก็ไม่มีใครคิดบุกเบิก เดิมทีใครถากถางได้ก็เป็นของผู้นั้น หากจะปล่อยให้รกร้างก็ยิ่งได้ ทว่าเรื่องป่าไฟในครั้งนี ข้าเห็นว่าควรทำสัญญาให้ชัดเจน เก็บเงินพวกเจ้าไว้บ้าง ต่อไปหากมีผู้ใคร่รังไรจะมายึดคืน ข้าจะเป็นคนแรกที่ตบปากพวกเขา!” หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา

ช่วงนี้หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยปวดหัวกับเรื่องป่าไฟไม่น้อยจนไม่เป็นอันทำอะไร

เขาไม่คาดคิดเลยว่าหลานชายของตนจะทำเรื่องชั่วช้าไร้เหตุผลเช่นนี้ เดิมทีชาวบ้านผิติดสัญญากับภูจางส่วย พวกเขา ก็หวังจะกอบโกยเงินเป็นกอบเป็นกำ

ผลสุดท้ายกลับกลายเป็นว่าเงินแทบทั้งหมดตกอยู่ในมือหลานชายของเขา ชาวบ้านกลับจับตัวอันได้ไม่กี่ตัว

ยิ่งกว่านั้น ทุกครั้งที่ชาวบ้านเข้าไปในป่าไผ่เพื่อจับตัวอัน
กลุ่มของกู่หย่งซางจับตามองพวกเขาทุกฝีก้าว กดดันพวกเขา
ทั้งทางตรงทั้งทางอ้อม พวกเขาล้วนไม่สบายกายและใจ

ยิ่งเมื่อมีกรณีของกู่ฉางโหย่วเป็นตัวอย่าง หลายคน
ก็เลิกคิดจะเข้าไปจับตัวอันเสียแล้ว

สถานที่แห่งนั้นแทบจะกลายเป็นอาณาเขตของกู่หย่งซาง
ไปโดยปริยาย

แตกต่างจากตอนที่ป่าไผ่ถูกสองสามีภรรยา กู่ฉางส่วย
เข้าไป อย่างน้อยพวกเขายังจ่ายเงิน ดูแลป่าไผ่อย่างดี และทุกปี
ยังแบ่งหน่อไม้ให้ชาวบ้านกิน

หันกลับมามองพวกเขา กู่หย่งซาง เพื่อเงินแล้วพวกเขา
แทบไม่เหลือศักดิ์ศรีใดๆ

ป่าไผ่ผืนนี้ ดูท่าจะถูกทำลายลงด้วยมือของกู่หย่งซาง

กับหลานชายที่ถูกความโลภบังตา หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วย
ก็จนปัญญา จึงได้แต่หาทางชดเชยให้กู่ฉางส่วยในเรื่องอื่น

เวลานี้กู่ฉางส่วยเองก็ขัดสนเรื่องเงินอยู่ไม่น้อย

เมื่อหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยตั้งราคาเช่นนี้ เขาจึงตอบรับทันที

เดิมที่เขาคิดจะขอผ่อนผันไว้ก่อน แต่เมื่อเห็นว่าเป็นเงินเพียงหนึ่งตำลึง เขาก็ไม่คิดมาก รีบกลับไปนำเงินมาแล้วทำสัญญาซื้อขายที่ดินกับหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วย

เรื่องนี้หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยประกาศให้คนทั้งหมู่บ้านรับรู้

สองสามีภรรยาหนุ่มสาวมักทำเรื่องตามใจคิดอยู่เสมอชาวบ้านจึงชินกันแล้ว คราวนี้ทุกคนก็ไม่ได้ใส่ใจพวกเขานัก

เมื่อได้โฉนดจากหัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยมา สองสามีภรรยาก็เริ่มลงมือถางที่ดินทันที

บัดนี้ย่างเข้าสู่ฤดูหนาว หญ้าป่าในที่รกร้างส่วนใหญ่เหี่ยวแห้งไปแล้ว การลงมือจึงสะดวกไม่น้อย

“ไผ่ นับว่าเป็นพืชที่ทนทานราวคนแข็งกร้าว หากที่ใดมีไผ่ขึ้นก็แทบจะไม่มีพืชชนิดอื่นขึ้นมาได้ อีกทั้งไผ่ยังโตได้ในฤดูหนาว หากปลูกไปตอนนี้ในช่วงที่พืชชนิดอื่นหยุดการ

เจริญเติบโต เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิปีหน้า ไม้ก็คงสูงใหญ่แล้ว วัชพีชก็ยากจะขึ้นมาได้” เกียนฮวนปรึกษากับก๊วงซู่

ก๊วงซู่เล็กคิ้ว “นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าได้ยินว่าไม้เป็นพืชที่ทนทานราวคนแข็งแกร่ง เหล่าบัณฑิตมักยกย่องว่าต้นไม้มีคุณธรรมสูงส่ง ไม่ยอมปะปนกับความชั่ว จึงทำให้ในป่าไม้มีเพียงไม้เท่านั้น ไม่ยอมให้สิ่งใดอื่นงอกงาม”

“ก็เหมือนกับคนแข็งแกร่งมิใช่หรือ” เกียนฮวนเอ่ย “ปัญญาชนเช่นพวกท่านมักพูดจาไพเราะ แต่เอ่ยคุณลักษณะภายนอกของต้นไม้ ทำให้ต้นไม้ดูดีขึ้นก็เท่านั้น”

“จริงดังเจ้าว่า” ก๊วงซู่หัวเราะเบาๆ “ช่างเถิด อย่างไรก็ตาม คุณสมบัติของไม้ก็ช่วยให้พวกเราประหยัดแรงได้มาก ดียิ่งนัก! ไปกันเถอะ เราไปขุดเหง้าไม้จากป่าไม้มาปลูกกัน”

เพื่อจะได้จับตัวอันให้มากที่สุด กุ้ยหย่งซางจึงพาคนออกไปขุดหลุมในป่าไม้ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ป่าไม้อันสมบูรณ์ผืนหนึ่งถูกขุดจนพรุนราวกับรังผึ้ง เหง้าไม้ที่ซ่อนอยู่ใต้ดินก็ถูกขุดขึ้นมามากมาย

ทว่าเหง้าไฟที่ถูกขึ้นมากลับเป็นสิ่งที่ไร้ค่าในสายตาของพวกภูหยังซาง พวกเขาไม่ขายตามองแม้แต่หน่วย ชุตทั้งชุตขว้างตามอำเภอใจ

บัดนี้ภูฉางสู้กับเถียนฮวนกลับมาที่ป่าไฟเพื่อหาเหง้าไฟ!

“เหง้าไฟจำแนกได้เป็นสองประเภทตามภูมิปัญญาชาวบ้าน เหง้าที่มีตาเหง้าและมีกิ่งแรกแตกออกจากลำต้นเป็นกิ่งคู่เรียกกันว่าแม่ไฟ เป็นเหง้าที่สามารถแตกหน่อไฟใหม่ได้ ส่วนเหง้าที่แตกกิ่งเดี่ยว เรียกว่าพ่อไฟ ไม่อาจแตกหน่อไฟขึ้นมาได้ ดังนั้น สิ่งที่เราต้องทำตอนนี้ ก็คือเก็บแม่ไฟให้ได้มากที่สุด แล้วนำกลับไปปลูกลงดิน”

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา ภูฉางสู้ศึกษาเรื่องการปลูกไฟมาจากหลายแหล่ง

เดิมทีเขาวางแผนไว้ว่าเมื่อกิจการค้าตัวอันเริ่มมั่นคงในปีหน้า ก็จะค่อยๆ ขยายอาณาเขตของป่าไฟออกไป

ทว่ายังไม่ทันได้ลงมือ ป่าไฟก็ถูกผู้อื่นแย่งชิงไปเสียก่อน

สุดท้ายแล้วความรู้ที่เขาอุตส่าห์ศึกษามาอย่างตั้งใจ
หาได้สูญเปล่าไม่ บัดนี้กลับได้ใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเหมาะสม

บทที่ 160 หน้าต้นไม้

ก๊วนส่วยเป็นคนขยันขันแข็งตั้งใจทำงาน

เขาศึกษาจนเข้าใจต้นไม้อย่างถ่องแท้ ทั้งยังพานางไปดูของจริงเพื่อสังเกตความแตกต่างของพ่อไผ่กับแม่ไผ่ด้วยตนเอง

ยามนี้มีเขาเป็นผู้ชี้แนะ นางย่อมรู้ว่าเหง้าใดคือแม่ไผ่ได้อย่างรวดเร็ว

สองสามีภรรยาคัดเลือกเหง้าไผ่ที่ถูกขุดขึ้นมา เอาแบบมีหน่ออ่อนติดอยู่ใต้ง่ามในตะกร้า จากนั้นยังไปค้นหาตามหลุมดินที่ถูกขุดขึ้นมาอีก ค่อยๆ ขุดแม่ไผ่ออกมาพร้อมดินโดยรอบ แล้วจัดเก็บไว้ให้เรียบร้อย

ทั้งสองมิได้มุ่งจับตัวอันหรือเก็บหน่อไม้ เพียงแต่ตั้งใจเก็บสิ่งที่คนอื่นไม่ต้องการ กุ้ยหย่งซางจึงบอกมือบอกลูกน้อง

“ไม่ต้องสนใจพวกเขา ปล่อยให้ทำไปเถอะ ถือว่าให้เกียรติท่านลุงสาม!”

ด้วยเหตุนี้ กุ๊ฉางσύกับเถียนฮวนจึงเก็บแม่ไผ่ได้
สี่ห้าตะกร้าแล้วขนกลับไปปลูกยังที่ดินรกร้าง

แม้ปากจะบอกว่าไม่เอาอย่างอื่น แต่ระหว่างเก็บแม่ไผ่
เมื่อเห็นพ่อไผ่และลำไผ่จำนวนมากถูกขุดทิ้งไว้ข้างๆ กำลังจะ
เหี่ยวแห้งตาย ทั้งสองก็อดรู้สึกเสียดายไม่ได้

“หรือข้าจะลากไผ่พวกนี้กลับไปทำฟืนดี ใช้ฟืนไผ่ทำกับข้าว
อาหารคงมีกลิ่นหอมของไผ่ติดอยู่ด้วย เจ้าว่าอย่างไร” กุ๊ฉางσύ
กะพริบตาให้เถียนฮวน

เถียนฮวนส่ายหน้าอย่างสนใจ

“ก็ต้องดูว่าเป็นอาหารชนิดใด บางอย่างได้กลิ่นหอมเพิ่ม
ก็ยิ่งดี แต่บางอย่างรสจัด ต่อให้ใช้ฟืนไผ่มากเพียงใดก็ช่วยไม่ได้
จริงสิ...!” นางตบมือเบาๆ ทันใด “ข้าโมโหจนลืมเรื่องนี้
ไปได้อย่างไร เราสามารถทำน้ำตันไผ่ได้นี่นา!”

พูดจบนางก็ดึงกุ๊ฉางσύ “ไป ลากไผ่ทั้งหมดกลับบ้านกัน!”

“ได้!” แม้จะไม่ว่าน้ำตันไผ่คือสิ่งใด แต่เห็นภรรยาทำที่
ตื่นเต้นเช่นนี้ กุ๊ฉางσύก็มั่นใจว่านั่นต้องเป็นของดีแน่นอน

สองสามีภรรยาจึงรีบลากไฟทั้งหมดกลับบ้าน กู้หย่งซาง เห็นเข้าก็เพียงเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ

“ไฟมากมายเช่นนั้น ลากกลับไปก็เปลืองที่ ทำฟืนก็ไม่ทนไฟ ลากไปทำอะไรกันนะ ช่างเถอะ ปล่อยพวกเขาไป การลากของเกะกะเหล่านี้ออกไป กลับทำให้ข้าสะดวกขึ้น เสียอีก!”

ดังนั้นทั้งสองจึงลากไฟกองใหญ่กลับมายังที่ดินรกร้างข้างบ้าน

กู่ฉางส่วยรีบสร้างโครงไม้ขึ้นที่ขอบที่ดิน ถียนฮวน ช่วยตัดกิ่งใบออกจากลำไฟทั้งหมด เหลือไว้เพียงลำต้น แล้วสอน กู่ฉางส่วยใช้มีดผ่าลำไฟออกเป็นสองซีก

จากนั้นจัดเรียงลำไฟที่ผ่าแล้ววางบนโครง กู่ฉางส่วย จึงก่อไฟเล็กๆ ใต้ลำไฟเพื่อค่อยๆ ย่างไฟ

ไฟอ่อนไล่ไม่ไฟอยู่เช่นนั้น ผ่านไปราวหนึ่งถ้วยชา ตรงรอยต่อของปล้องไฟก็เริ่มมีหยดน้ำสีเขียวเหลืองซึมออกมา

เถียนฮวนใช้ขวดเล็กๆ รองรับหยดน้ำอย่างระมัดระวัง
ก่อนจะหันไปอธิบายให้กู่ฉางσύฟัง

“สิ่งนี้เรียกว่า ‘น้ำตันไผ่’ ช่วยขจัดลม ลดไฟ แก้กะหาย
ขับเสมหะ บำรุงเลือด เพิ่มหยิน ทำให้ประสาทสัมผัสแจ่มใส
เป็นยาดีสำหรับรักษาอัมพฤกษ์ แต่เพราะมีฤทธิ์เย็นจัด คนทั่วไป
ไม่อาจใช้ได้ อย่างน้อยตอนนี้ คนในบ้านเรายังไม่จำเป็นต้องใช้”

“ถ้าเราไม่ใช่ ก็เอาไปขายที่โรงหมอ พวกเขาน่าจะต้องการ!”
กู่ฉางσύเอ่ย

“แน่นอน” เถียนฮวนยิ้มพยักหน้า

การเก็บน้ำตันไผ่ต้องอาศัยทั้งความเร็ว ความแม่นยำ
และความเด็ดขาด

ไม่เพียงต้องควบคุมไฟที่เปลวรำไผ่ให้พอดี เมื่อหยดน้ำ
เริ่มซึมออกมาก็ต้องรีบเก็บทันที มิฉะนั้นความร้อนจะทำให้น้ำ
ระเหยหายไป

ไม่นาน หยดน้ำตันไผ่ก็ไหลออกมาจากปล้องไผ่ที่ละหยด